

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896.

Eene droge bete, en rust daarbij, is beter dan een huis vol van geslachte beesten, met twist.

De boosdoener merkt op de ongerechtige lip; een leugenaar neigt het oor tot de verkeerde tong.

SALOMO.

1 Mei 1915.

No. 9

20e Jaargang.

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS.

Bemachtigd met beide het gezag van het hoogere en het lagere priesterschap was Joseph Smith in eenen toestand om in alle dingen voor den Grooten Gever van dat autoritaire gezag, handelend op te treden. Niets was er, in rechtvaardigheid, waarin Joseph, als 't ware God op aarde niet kon vertegenwoordigen. Toch wachtte hij voorloopig nog geduldig, altijd door, om Gods woord te ontvangen alvorens hij ondernam eene belangrijke zaak in 's Heeren naam te doen. Gedurende deze eerste dagen van zijne ondervindingen gingen zijne vijanden voort zich tegen hem te vergaderen, en vervolging werd bitterder en herhaalde zich vaker. De jonge profeet evenwel behoefde niet gansch en al alleen te staan. Niet alleen zijne vijanden, maar ook vrienden vermeerderden zich in aantal. Lang reeds voor de uitgave van het Boek van Mormon was het ongeveer algemeen bekend dat Joseph zich met de vertaling van zoodanig een boek bezig hield. Velen wier nieuwsgierigheid en belangstelling was opgewekt geworden, zochten den profeet op, en vernamen van zijn eigen lippen den aard der vreemde boodschap aan de wereld. Dergelijke mensehen werden in de meeste gevallen later zijn trouwste vrienden. Zij konden den ernst van die getuigenis, welke alleen in staat was bespotting en vervolging te weerstaan, niet betwijfelen. Zij konden de onweerstaanbare getuigenis van de goddelijke echtheid van het Boek van Mormon niet breken. Zij konden de sobere getuigenissen niet weerspreken, der twee mannen die, zonder aardsch loon in 't vooruitzicht, verklaarden dat zij door bijzondere verordineering goddelijk gezag van den hemel hadden verkregen om de Kerk van Jezus Christus weder op te richten. En, gelukkig voor den jongen ziener, zijn eigen familie was onder hen die al spoedig geloof in hem begonnen te koesteren. Zijn broeder Saumel H. Smith was, naar luide van het verslag der geschiedenis

de derde persoon die in deze laatste bedeeing gedoopt werd, en kort daarna Hyrum Smith, een andere broeder, nam eveneens de waarheid aan. Aldus vermeerderden de volgers van den profeet in aantal, en vermenigvuldigden zich zijne vrienden. Evenwel echter, er was tot op dien tijd nog geene organisatie die hun tezamen bond.

Ongeveer het midden van het jaar 1829, alvorens het Hoogere Priesterschap was hersteld, bekwamen de profeet en zijne vrienden verlangend om een duurzame organisatie daar te stellen. De hemelsche boodschappers die den profeet hadden bezocht, hadden hem beloofd dat de ware kerk van Christus ter bestemder tijd zoude worden opgericht. En het was duidelijk — noodzakelijk eveneens — dat er een organisatie moest komen. Aangevoerd kan worden dat een persoon even goed kan zijn buiten een organisatie als daarin, en dat het enkele feit van een bestaan van eene organisatie geene geestelijke noch andere verbetering te weeg kan brengen. Maar evenwel, er kan geen stelsel bestaan zoo er geene samenwerking is. Geene verdeeling der verantwoordelijkheden kan bestaan wanneer geene organisatie bestaat. Orde, zoo is gezegd geworden, is de eerste wet des hemels. Organizatie nu beteekent orde. Wij hebben hier weliswaar geen ruimte om diep op dat onderwerp in te gaan, maar zeer zeker kan het voor ieder bewezen worden geacht dat, wanneer wij als menschdom niet georganiseerd waren, de wereld — lichamenlijk, geestelijk, levend, maatschappelijk — zich nog in denzelfden chaotischen toestand zou bevinden als zij was in den beginne, toen God voor 't eerst zeide: „Daar zij licht”. Opdat dan de oogmerken Gods vervuld mochten worden, was het noodig meer te doen dan enkel het gezag te herstellen van in Zijnen naam te mogen en te kunnen handelen.

Omstreeks het midden dan van 1829, werden de profeet en zijne vrienden verlangend de belofte te zien vervuld hun gegeven door Johannes den Dooper, dat zij namelijk zouden ontvangen het Hoogere Priesterschap. om in staat te kunnen worden gesteld eene organisatie samen te stellen. Zij vergaderden zich tezamen in Peter Whitmers huis, om den Heer te smeeken datgene wat zij zoo ernstig begeerden. „En hier” — zoo schrijft de profeet, „tot onze onuitsprekelijke voldoening, beseften wij de waarheid van des Zaligmakers belofte, — „Vraagt en het zal u gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden”, want wij waren nog niet lang bezig geweest met ernstig en hoogheilig gebed, of het woord des Heeren kwam in die kamer tot ons.” Ongetwijfeld is het deze openbaring waarop de profeet doelt wanneer hij schrijft, in eene predikatie aan de Kerk, „En wederom, wat hooren wij? * * * De stem van God in de kamer van den ouden vader Whitmer, in Fayette, provincie Seneca.”

De stem des Heeren gaf den profeet in deze vergadering zeer vele belangrijke onderwijzingen, hoe hij voort moest gaan om de Kerk te

organiseeren. Hem werd onderwezen Oliver Cowdery te verordineeren als een Ouderling in de Kerk van Jezus Christus. Daarna moest Oliver Cowdery, Joseph verordineeren; en nadien zouden zij anderen verordineeren, zooals hen door openbaring zoude worden onderricht. Deze verordineeringen echter werden uitgesteld tot later tijd, als wanneer allen die gedoopt waren in eene algemeene vergadering zouden zijn saamgekomen. En zelfs dan zou Joseph Smit, de jonge profeet, aan wien deze groote openbaringen gegeven waren geworden, zich niet aan zijne volgelingen opdwingen; maar door vrij en ongedwongen stemming moesten zij — de volgelingen — toonen of zij gewillig waren hem te aanvaarden als hunnen geestelijken leeraar en leider, dan wel niet. Nadat deze stemming had plaats gehad, braken en zegenden deze eerste ouderlingen brood en wijn, en aten en dronken met hen. Daarna werden zij, daarvoor door den Geest aangewezen, verordineerd tot het priesterschap, en zij die gedoopt waren werden bevestigd door het opleggen der handen voor de gave des Heiligen Geestes. Om zijne dienstknechten verder te onderrichten gaf de Heere, in toevoeging, eene openbaring aan Joseph Smith en Oliver Cowdery, alsmede aan David Whitmer, den aard verder verklarende van hunne roeping tot het priesterschap, bekend makende dat er twaalf apostelen zouden worden geroepen in de naaste toekomst, alsmede andere dlngen om verder de Kerk op te bouwen in overeenstemming met de volheid van het evangelie.

Niet lang nadien werd er eene andere openbaring gegeven, den dag aanduidende waarop die organisatie in 't werk zoude worden gesteld, alsmede eene omlijning van de plichten der leden van de Kerk. De Heer zegt, in deze openbaring:

„Het ontstaan der Kerk van Christus in deze laatste dagen, één duizend achthonderd en dertig jaren zijnde, sedert de komst van onzen Heere en Zaligmaker Jezus Christus in het vleesch; dezelve regelmatig georganiseerd en bevestigd zijnde overeenkomstig de wetten van ons land, door den wil en de geboden Gods, in de vierde maand en op den zesden dag der maand welke April genaamd wordt.”

Verder gaat de openbaring voort leerstellingen uiteen te zetten, en de plichten te bepalen van hen die het priesterschap houden, alsmede dergenen dien het priesterschap niet gegeven is geworden. Aldus was door goddelijke openbaring de dag vastgesteld waarop de Kerk zoude worden georganiseerd.

Dienovereenkomstig verzamelden Joseph Smith en zijne vrienden op den 6den April 1830, zich ten huize van Peter Whitmer Sr., in Fayette, boven genoemd. De wetten der Vereenigde Staten vereischten dat er op zijn minst zes leden van een of andere godsdienstige richting tezamen moesten zijn om een genootschap te stichten. Er waren toen reeds meer dan zes gedoopte volgelingen van Joseph Smith.

Aangezien er evenwel maar zes vereischt werden, werden er ook slechts zes voor dit doeleinde uitgekozen. Zij waren: Oliver Cowdery, Joseph Smith Jr., Hyrum Smith, Peter Whitmer Jr., Samuel H. Smith en David Whitmer. De profeet schrijft:

„De vergadering door plechtig gebed tot onzen hemelschen Vader geopend hebbende, gingen wij voort, overeenkomstig van te voren gegeven bevel, onzen broederen er opmerkzaam op te maken waarom zij ons als hunne geestelijke leeraars in het koninkrijk van God hadden aangenomen, en alsmede of zij voldaan waren als wij voort zouden gaan om tezamen georganiseerd te worden als eene Kerk, overeenkomstig het gezegde bevel. Hiertoe gaf elk der aanwezigen zijne toestemming. Daarna legde ik mijne handen op het hoofd van Oliver Cowdery, en verordineerde hem tot eenen Ouderling in de „Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen”, waarna hij mij eveneens verordineerde als eenen Ouderling van gezegde Kerk. Hierna namen wij brood, zegenden het, en braken het met hen; eveneens wijn, zegenden het, en dronken het met hen. Daarna legden wij onze handen op elk persoonlijk lid van de Kerk aanwezig, opdat zij de gave des Heiligen Geestes mochten ontvangen. De Heilige Geest werd toen in groote mate uitgestort, sommigen profeteerden, terwijl anderen den Heere prezen, en zich uitermate verheugden.”

Terwijl de leden aldus de manifestatiën van den Heiligen Geest genoten, werd eene andere openbaring betreffende de organisatie van de Kerk den profeet Joseph Smith gegeven.

Deze openbaring is bewaard in het Boek Leer en Verbonden, als de 21 ste afdeeling.

„Verder gingen wij voort sommige anderen der broederen te roepen voor de verschillende gaven van het priesterschap, zooals de Geest ons openbaarde; en na een gelukkigen tijd, doorgebracht met getuigenissen en het gevoelen in ons van de machten en zegeningen van den Heiligen Geest, door de genade van God op ons uitgestort, eindigden wij met de aangename wetenschap dat wij nu persoonlijke leden waren van, en door God erkend, als de „Kerk van Jezus Christus,” georganiseerd in overeenstemming met geboden en openbaringen door Hem zelve gegeven voor de samenstelling der Kerk, zooals die omschreven is in het Nieuwe Testament.

Aldus was volbracht, tien volle jaren na het heerlijke visioen van den Vader en den Zoon, de organisatie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Het was de voltooiing van een ander groot bedrijf in het tooneel der Herstelling. Trapsgewijze was de geschiedenis opgeklimmen tot haar hoogtepunt. Trapsgewijze zijn de dienstknechten van God geoefend geworden, en toe bereid voor de groote verantwoordelijkheid der organisatie. Trapsge-

wijze is het wonderbare werk gegroeid, en heeft het zich vrienden gemaakt, opdat het vrucht mocht dragen in lidmaatschap. Het aantal van hen die getuigenis konden geven van den goddelijken oorsprong van het groote werk is daadwerkelijk vergroot. Het was toen niet meer Joseph Smith alleen; noch was het hem alleen met zijn metgezel Oliver Cowdery; noch waren zij het alleen met de drie getuigen; noch zelfs waren zij het enkel met de acht getuigen. Het was toen het Kerklidmaatschap. In overvloedige mate was de Heilige Geest op dien merkwaardigen dag op hen uitgestort. En ofschoon zij slechts zes in aantal waren in de wettelijke organisatie, allen die aanwezig waren ondervonden de rijke zegeningen van den Geest. Meer nog, van af dien dag begon de Kerk met rassche schreden toe te nemen. Op dien eigensten dag zelfs geraakten velen overtuigd en werden toegedaan door den doop, onder anderen ook de vader en moeder van den profeet. Eveneens, ongeveer terzelfder tijd, Martin Harris, alsmede vele anderen. Aldus groeide de Kerk van zes tot tientallen, en van tien- tot tienduizendtallen, en van tienduizend- tot honderduizendtallen, — allen getuigenis gevende dat Joseph Smith goddelijke autoriteit ontving en eene bijzondere aanstelling om opnieuw de Kerk van Christus op aarde op te richten.

Vertaald uit:

„*Restoration of the Gospel*”
door DR. O. J. P. WIDTSOE.

SLEUTELN VOOR DE VERBORGENHEDEN DER GODHEID,
overgedrukt uit „SLEUTEL VOOR GODGELEERDHEID.”
(Vervolg van blz. 128).

Maar hun verrezen Heer gebruikte de eenvoudigste middelen tot het doen verdwijnen hunner dweeperij of geestelijke grillen van onstoffelijkheid. Hij zeide hun, dat zij Hem betasten en beschouwen zouden. „Want”, zeide Hij, „een geest heeft geen vleesch en been, als gij ziet, dat Ik heb”.

Diensvolgens betastten zij Hem, beschouwden de teekenen der nagelen in Zijne handen en voeten en het teeken der speer in Zijne zijde. Maar alsof dit niet voldoende was, at en dronk Hij met hen, geroosterde visch en honigraat nemende, om hen meer gemeenzaam te maken met den aard van eene stoffelijke of betastbare onsterfelijkheid.

In het kort, Hij was veertig dagen met hen, gedurende welke Hij wandelde, sprak, at, dronk, onderwees, profeteerde, gebod, bemachtigde, met hen redeneerde en hen zegende, om hen zodoende gemeenzaam te maken met die onsterfelijkheid en dat eeuwig leven, hetwelk Hij wilde, dat zij in de geheele wereld zouden leeren.

Daarna voer Hij, in hunne tegenwoordigheid, op naar die planeet,

waar Zijn Vader en hun Vader, Zijn God en hun God woonde

Terwijl Hij nog in het luchtruim in het gezicht was en zij opwaarts staarden, zie! twee mannen in witte kleeding stonden bij hen en zeiden: „Gij Galileesche mannen! wat staat gij en ziet op naar den hemel? Deze Jezus, die van u opgenomen is in den hemel, zal alzoo komen, gelijkerwijs gij Hem in naar den hemel hebt zien heenvaren.”

Hier hebben wij dan een voorbeeld van een onsterfelijk God, een God, waarvan vaak in de Schriften gezegd wordt, dat Hij gelijk aan Zijnen Vader is, zijnde het afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte beeld Zijns persoons, en dezelfde eigenschappen, in al hare volheid, bezittende als Zijn Vader; een God niet alleen een lichaam en deelen bezittende, maar ook vleesch, been, zenuwen en al de eigenschappen, organen, gevoelens en gewaarwordingen van een volmaakt mensch.

Hij verschilt in niets van Zijnen Vader, uitgenomen in ouderdom en gezag; de Vader de meerderheid in jaren hebbende, heeft bijgevolg het recht, volgens de patriarchale wetten van het eeuwige Priesterschap, heerschappij over Hem en over al Zijne bezittingen te hebben voor eeuwig en altijd.

Terwijl deze God aan de éene hand verwantschap en gelijkheid, als het ware, met Zijnen Vader eischt, maakt Hij aan de andere hand aanspraak op verwantschap en gelijkheid met Zijne broederen op aarde. met dit verschil echter, dat Zijn persoon een voorwerp der Goddelijke, onsterfelijk geworden en met volmaakte eigenschappen aangedaan zijnde, eeuwige menschheid is, terwijl Zijne broederen, die in het sterfelijke vleesch wonen, echter kinderen van dezelfde koninklijke familie in de hemelen, waar het hunne vleeschelijke tabernakelen betreft, nog niet onsterfelijk zijn en nog niet volmaakt in hunne eigenschappen. Doch niettegenstaande medeërfgenenamen toch jonger zijn, daar Hij de eerstgeborene in de geestenwereld is. Daarom zijn zij aan Hem onderworpen.

Maar ieder mensch die op zijne beurt volmaakt geworden is, uit de dooden opgestaan en vervuld of levend gemaakt is met de volheid der celestiale heerlijkheid, zal in alle opzichten aan Hem gelijk worden, lichamenlijk en geestelijk, in eigenschappen en krachten.

De eerste kiemen dezer goddelijke eigenschappen zijn in den mensch, den afstammeling der Godheid, geschapen, en hebben beoefening, verbetering, ontwikkeling en volmaking noodig, door middel van eene reeks opklimmende veranderingen, om tot de Hoofdbron, den Standard, het toppunt van goddelijke Menschheid te komen.

Het verschil tusschen Jezus Christus en Zijnen Vader is dit: De één is aan den ander onderworpen, doet niets van zichzelf buiten den Vader, maar doet alle dingen in den naam en door het gezag

des Vaders, zijnde in alle dingen van dezelfde gedachten. Het verschil tusschen Jezus Christus en een ander onsterfelijk, celestiaal mensch is dit: De mensch is onderworpen aan Jezus Christus, doet niets van of door zichzelf, maar doet alle dingen in den naam van Christus en door Zijn gezag, zijnde van dezelfde gedachten en schrijft al de heerlijkheid aan Hem en Zijnen Vader toe.

Naar aanleiding van de dubbele verwantschap met God den Vader aan de eene hand, en met den mensch aan de andere, hebben velen als geloofsregel aangenomen, dat „twee afzonderlijke en volmaakte naturen” in den persoon van Jezus Christus vermengd waren, dat Hij in alle opzichten een God en in alle opzichten een mensch was; alsof God en mensch twee onderscheiden geslachten zijn. Deze dwaling ontstond, door het niet kennen van ons zelve. Want juist in de verhouding, als wij ons zelve verstaan, is ons ware licht, onze bloedverwantschap en verwantschap met het verleden, tegenwoordige en toekomstige, met tijd en eeuwigheid, met God en engelen, geesten en menschen, die vóór ons henen gegaan zijn en na ons zullen komen, in diezelfde verhouding kunnen wij bevoordeeld worden in betrekking tot de sleutelen van de verborgenheden der Godheid, of met andere woorden, te kennen en begrijpen Jezus Christus en Zijnen Vader.

Goden, engelen en menschen zijn allen van één soort, één geslacht, één groote familie, zeer wijd verspreid over de planeetstelsels, als koloniën, koninkrijken, natiën, enz.

Het groote onderscheid tusschen het eene gedeelte van dit geslacht en het andere bestaat in de onderscheiden graden van ontwikkeling en reinheid en ook in de verscheidenheid van sfeeren, door ieder hunner ingenomen in de volgorde van een ontwikkeld wezen.

Een onsterfelijk mensch, bezittende eene volmaakte organisatie van geest, vleesch en beenderen en volmaakt in zijne eigenschappen, in al de volheid der celestiale heerlijkheid, wordt eenen God genoemd.

Een onsterfelijk mensch, voortgaande tot volmaking, maar levende in eenen minderen graad van heerlijkheid, wordt eenen engel genoemd.

De onsterfelijke geest van een' mensch, niet met een vleeschelijk lichaam vereenigd, wordt geest genoemd.

Een onsterfelijk mensch, met een sterfelijk lichaam bekleed, wordt mensch genoemd.

Het kan dus met voldoende zekerheid gezeegd worden, dat er in ondergeschikten zin, eene veelheid van Goden is, of liever van de zonen Gods, doch er is een hoogste Hoofd, dat door de macht van Zijnen Geest overal, door al en in al Zijne zonen is.

Jezus Christus en Zijn Vader zijn twee personen in denzelfden zin als Johannes en Petrus twee personen zijn. Ieder hunner heeft een georganiseerd, persoonlijk lichaam, begrensd in stoffelijken vorm, samengesteld uit wezenlijke bestanddeelen, in de gelijkenis van een'

mensch, en alle organen, ledematen en lichaamsdeelen bezittende, die een mensch bezit.

Er is niets geheimzinnigers met hunne eenheid verbonden, dan met de eenheid van Enoch en Elia of van Paulus en Silas.

Hunne éénheid bestaat in eene éénheid van geest, ontwikkeling, eigenschappen, kennis en macht.

Als Enoch, Elia, Abraham, Petrus, en millioenen anderen eenmaal het eeuwige leven verkregen hebben en hunne lichamen levend gemaakt zijn door eene volheid van celestiaal leven, licht, ontwikkeling en macht, dan kan er van hen gezegd worden: Zij zijn één, zooals de Vader en de Zoon één zijn.

Dan kan van ieder hunner gezegd worden, in hen woont de volheid van de macht en eigenschappen van den eeuwigen God, of met andere woorden, hij bezit het eeuwige leven te zamen met al de ontwikkeling, kennis, licht en macht.

Hij heeft daardoor denzelfden wil als al de anderen en is in verbinding en volkomen gemeenschap met ieder hunner.

Zij allen zijn Goden of zonen van God; zij zijn Koningen, Prinsen, Priesters en de Edelen der eeuwigheid. Maar over hen allen is één President of Hoofd, die de Vader van allen is. Daarop volgt Jezus Christus, de oudste en eerste erfgenaam van al de koninkrijken des lichts.

Ieder persoon weet door ondervinding, dat kennis en wetenschap medegedeeld kan worden, zonder dat de hoeveelheid in het bezit van den gever, daardoor verminderd wordt. Hieruit volgt, dat millioenen persoonlijke wezens, ieder afzonderlijk, alle eigenschappen van eeuwig leven, licht en macht kunnen ontvangen.

Wederom volgt hieruit, dat door het gebruik van deze macht, met toestemming en gezag van het Hoofd, ieder van deze Goden kan scheppen, organiseeren, bevolken, besturen, verhoog en verheerlijken werelden op werelden en de bewoners van dezelve, en er zich in verheugen, of met andere woorden, ieder van hen kan plaats vinden in de oneindige ruimte en onbezette verwarde elementen in de grenzenlooze voorraadschuren der eeuwige rijkdommen, waarmede Hij voor Zich tronen, heerschappijen en machten kan oprichten, waarover Hij met steeds grooter wordende macht, majesteit en heerschappij voor eeuwig kan regeeren.

Dit zijn alle koninkrijken, welke met hunne Koningen onderworpen zijn aan het groote Hoofd, den Vader van allen en aan Jezus Christus, den eerstgeboren en eersten erfgenaam onder Gods zonen.

Al deze koninkrijken, met hunne ontwikkeling, zijn alle vermeerderingen tot Zijne heerschappij, die de Heer der heeren en Koning der koningen is, en van Wien door den profeet Jesaja geschreven is: „De grootheid dezer heerschappij zal geen einde zijn.”

(Wordt vervolgd).

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

„WIJ GELOOVEN DAT DE MENSCH VOOR ZIJNE EIGENE
ZONDEN GESTRAFT ZAL WORDEN, EN NIET VOOR
ADAMS OVERTREDING.”

Een heel geloofsartikel ditmaal als titel voor ons redactieartikel. Het is juist datgene waarmede wij dikwijls in strijd komen met velen van onze Christenvrienden, wanneer wij bezig zijn de grondwaarheden van het herstelde evangelie te verklaren, en duidelijk te maken dat de beginselen daarvan thans geheel gelijk zijn aan de leerstellingen van ouds reeds gepredikt.

Hoe gewoon natuurlijk het ook voor een ieder zou zijn aan te nemen dat wij, wanneer wij kwaad gedaan hebben daar zelve de straf voor hebben te dragen, en niemand verantwoordelijk zal worden gesteld voor wat wij gedaan hebben, buiten ons zelve, hoe gewoon en geheel overeenkomstig waarheid dat ook mag schijnen, toch hebben onze ouderlingen, en elkeen die in deze dageu aan de wereld het evangelie heeft te verkondigen, heel wat tegenkating daarbij. Op zeer onbegrijpelijke wijze is het der wereld eeuwen lang voorgehouden dat het de oorspronkelijke zonde van Adam reeds was, als verbondshoofd van heel het menschelijk geslacht gevallen, die ons buiten heel het verbond van God plaatst, en ons alle welwillende behandeling van Zijne zijde, verbeurd heeft doen zijn. Wilt Adam zondigde, zoo rede-neert men, en wilt Adam de vertegenwoordiger was van heel het menschdom, daarom hebben allen deel in de zonde van dien eersten stamvader, en moeten allen daarom gestraft worden. Getuige — zoo beweert men verder — het feit dat allen den dood moeten sterven. Had Adam niet gezondigd, dan was er geen dood in de wereld gekomen en hadden wij allen kunnen blijven leven, weshalve er geen sprake had kunnen zijn van eenige zondestraf.

Evenals bij zoovele andere dingen, betrekking hebbende op de leerstellingen van de waarheid, dat is, het evangelie, is ook hier waarheid en schijn zoo vreemd dooreen gemengd, dat duidelijk aan de ontwikkeling der gedachten ten grondslag liggende aan deze leerstelling, zoo ganschelijk valsch, te zien is dat oorzaak daarvan ligt in het feit dat het menschdom eeuwen lang van openbaring is ontstoken geweest. De overblijfselen der mededeelingen door den Geest Gods onzen voorvaderen geschonken zijn, aangezien ze niet verder door nieuwe en versche openbaringen zijn aangevuld geworden, de grondslagen geworden waarop de theorie werd gebaseerd op de vindingrijkheid

van de menschen, welke op is getrokken om den mensch met godsdienstigen aanleg althans voor een deel tevreden te stellen. Op zich zelf zijn dergelijke dingen evenwel zoo ongerijmd en zoo geheel en al in strijd met de waarheden inderdaad voorheen geopenbaard waarvan in deze tijden opnieuw bevestiging is erlangd van den hemel, dat naar waarheid niets anders dan de zucht om God toch te dienen, niettegenstaande Hij zich niet openbaarde, dergelijke leeringen in het leven heeft kunnen roepen.

Alvorens wij overgaan tot het leveren van directe bewijzen dat het menschdom van de zonde door Adam gedaan, zonder meer verlost is geworden zonder zijn eigen toedoen, en zonder zelfs dat er in een of ander opzicht ooit sprake kon zijn dat deze euvelaad, als wij ten minste de zoogenaamde val van Adam zoo mogen noemen, hem mocht worden aangerekend, willen wij met een enkel woord melding maken van de drijfveer die Ezechiël er toe bracht om als instrument in 's Heeren handen, zoo sterk getuigenis te geven dat elkeen slechts te voldoen had voor eigen overtreding.

Toen de wet door Mozes van den berg Horeb was afgedragen geworden en die wet eene clause bevatte waarin sprake was dat de Heere de zonden der ouders bezoeken zou aan de kinderen in het derde en vierde geslacht dergenen die Hem haatten, was dit oorzaak dat er langzamerhand na verloop van tijd onder Israël, toen zij de geïnspireerde uitleggingen der profeten en anderzins gingen verwerpen, eene meening veld won al haast gelijk staande met de meeningen van een overwegenswaardig deel van het huidige Christendom, namelijk dat God de kinderen en nageslachten straffen zou omdat de voorgelachten hadden gezondigd. Dat dit straffen niet enkel zou bestaan in de natuurlijke zaken die de wet van oorzaak en gevolg ten grondslag hebben, maar dat de Heer bijzondere straffen had uitgedacht voor de kinderen van hen die Zijne wegen hadden verlaten.

Het is, zooals gezegd, in latere jaren Ezechiël die op bevel des Heeren zijne machtige stem daartegen verheft, en als wij onbevooroordeeld het 18 de hoofdstuk van genoemden profeet lezen, dan wordt ons duidelijk dat 's Heeren doel ten allen tijde was om barmhartigheid te doen aan duizenden dergenen die hem liefhebben, en dat bij de beschouwing van het tweede gebod niet in de allereerste plaats den nadruk dient te worden gelegd op de eerste zinsnede van de toelichting van dat gebod, waar sprake is dat de zonden der ouders aan de kinderen bezocht zullen worden, maar veeleer op het volgende gedeelte, waar de God van Israël Zijne ware gedaante laat zien, namelijk de gedaante van barmhartigheid, en de belofte geeft dat Hij barmhartigheid doen wil aan duizenden dergenen die Hem liefhebben en Zijne geboden willen onderhouden.

„Wat is ulieden” — zoo zegt de profeet, „dat gij dit spreekwoord

gebruikt van het land Israëls, zeggende: De vaders hebben onrijpe druiven gegeten, en de tanden der kinderen zijn stomp geworden? Zoo waarachtig als ik leef, spreekt de Heere Heere, zoo het ulieden meer gebeuren zal, dit spreekwoord in Israël te gebruiken! Ziet, alle zielen zijn Mijne; gelijk de ziel des vaders, alzoo ook de ziel des zoons, zijn Mijne; de ziel die zondigt, die zal sterven."

Duidelijk niet waar? Dat Israël een dergelijke terechtwijzing zeer noodig had, evenals de Christenen van thans, blijkt uit het 19e vers, waar wij lezen: „Maar gijlieden zegt: Waarom draagt de zoon niet de ongerechtigheid des vaders?" Een bewijs derhalve dat de valsche meening en leerstelling reeds zóó diep wortel had geschoten onder het oude verbondsvolk dat men zich niet meer begrijpen kon dat hunne zienswijze verkeerd was, en liever dan zich verstandiglijk te laten leiden in den goeden weg, zich mokkend beriepen op hunne zoo lang reeds gekoesterde voorstellingen, en de vraag stelden waarom dan toch de zoon niet de ongerechtigheid des vaders mocht blijven dragen. Het was al zoo lang door hen geleerd en onderwezen geworden dat het feitelijk een onrecht zou zijn hen van dat begrip te berooven.

Hoe gelijk die toestand op hetgeen wij vinden in deze dagen! Evenals toen het volk, bestemd om den naam des Heeren te dragen, zoo ver was afgeweken dat geen goddelijke rechtvaardigheid meer kon worden onderscheiden van duivelsche list en verdraaiing, alzoo ook nu is het der Christenheid bijna onmogelijk geworden zich te spenen van de verduisterde dwalingen eeuwenlang gekoesterd, die eveneens ten gevolge hebben gehad eene verwarring van begrippen zóó groot, dat onbevooroordeelde personen, in aanraking komende met de valsche dogmatiek dezer dagen, onwillekeurig onaangenaam aan moeten worden gedaan door een dergelijke exegese van oorspronkelijk door den Heer zoo goed en vruchtbaar bedoelde waarheden.

Beschouwen we liever enkele der bewijzen ons gegeven door onvervalschte aanhalingen der bevoegde persoonlijkheden ons in de gewijde geschriften eveneens overgebleven.

Joh. 1 : 29 zegt ons dat Christus verzoende voor de zonden van heel de wereld, dat wil zeggen: voor al de nakomelingen van Adam waren de gevolgen die natuurlijk, krachtens de wet van oorzaak en gevolg, zoo even reeds aangehaald, over het menschdom waren gekomen, weggenomen door den dood en het verzoenende offer van Christus. Paulus zegt in zijnen brief aan Timotheus, dat Jezus zichzelf gaf als een rantsoen voor allen. Johannes en Paulus spreken zich dus volkomen gelijkelijk uit aangaande deze zaak, dat namelijk de verzoening van Christus even zoo groot al de nakomelingen van Adam omvatte als zouden zijne — Adams — overtredingen dat hebben gedaan. In den brief aan de Romeinen, het 5 de hoofdstuk, vinden wij eene heele omschrijving om aan te toonen dat de vrije genadegave Gods

over alle menschen kwam, al weer om te velde te trekken tegen dezelfde meening zoo post gevat in het brein van den gewezen Jood, als zoude namelijk het menschdom eenmaal eene straf wachten om de zonde van Adam. Dezelfde Paulus zegt in zijnen brief aan de Corinthiërs (I Cor. 15: 21-23) dat in Christus allen levend zullen worden gemaakt, als tegenbeeld van het feit dat in Adam allen gedoemd zouden zijn om te sterven.

Johannes betuigt weer hetzelfde, wanneer hij in zijn verslag van de daden en gezegden van den Christus zelven. Hem in den mond legt, dat allen die in hunne graven zijn Zijne stem zullen hooren en voort zullen komen in de opstanding, wanneer namelijk de banden des doods voor een ieder verbroken zullen worden. (Joh. 5: 28) Hand. 24 maakt gewag van de opstanding der rechtvaardigen en van die der onrechtvaardigen, daarmede aantoonende dat de straf der zonde van Adam, de dood namelijk, ten slotte voor een ieder zal worden weggenomen.

Wij zouden hier verder eene beschouwing aan vast kunnen knopen van het zalig zijn der kinderen zonder eenig onderscheid, zonder doop of iets dergelijks, wat dan ook door sommigen als noodig mag worden geacht den kinderen aan te doen, maar wij gevoelen ons dan weer op een ander leerstelling terrein te moeten gaan bewegen, weshalve wij volstaan met te zeggen dat geen der menschen eene bijzondere straf zal ondergaan omdat Adam voor zesduizend jaar zondigde, dat geen goddelijke wet ooit toe zal staan dat een of ander in het oordeel op zou kunnen staan door te zeggen dat de oorzaak der straf, aan hem of haar voltrokken, lag buiten het bereik om af te weren door den betrokken persoon, maar dat Gods straffen, als wij althans van iets dergelijks zullen kunnen spreken, alleen de daad raken, en in zooverre slechts de gevolgen als namelijk de oorspronkelijke zondaar niet alleen verantwoordelijk wordt gesteld voor de daad, maar eveneens voor de eventueele gevolgen die die daad na zich sleept, en niet de onschuldige slachtoffers van den booze of het booze voor den rechterstoel zullen worden gedaagd om iets wat zij niet hebben kunnen verhelpen.

CONTRASTEN.

Het is een heldere zomeravond. Als een groote gouden ballon heeft de zon den geheelen dag aan den strak-blauwen hemel gestaan; haar stralenbundels schietende over het weelderige landschap. Wolkenloos is de lucht geweest en de velden hebben zich gekoesterd in de weldadige warmte. De velden met het rijpe koorn: de zware halmen buigen zich met hun rijken last licht terneër. Goudglanzende landen, afgewisseld met licht-grijze landwegen, omrand door groene knotwilgen.

Al de rijkdom, al de weelde van den landman toont zich hier.

Eu nu daalt de zon in het westen. den hemel doopend in een vloed van kleuren: purper, violet, rood en goud. Een weerschijn van dien gloed valt op de vensters van de boerenhofsteden, hier en daar liggend tusschen het rijke land. De rieten daken der huizen verheffen zich boven de vlakke en daaronder woont het geluk. Naast de woningen hebben de hooibergen zich hoog opgestapeld en weldra zullen de schuren gevuld zijn met een gulden overvloed; weldra zal het klip-klap der dorschvlegels gehoord worden en weldra zullen vluggé voeten en rappe handen den bongerd leegen en de appelzolder zal vol worden. In de melkerij staat het blinkend vaatwerk, en de emmers met schuimende melk, zoo juist binnengebracht, toonen aan, dat de zwart- en roodbonte koe voedsel genoeg vindt in de weelderige weilanden. Het gezin verzamelt zich in de lage kamer, wier vensters uitzien op het westen. Daar komen zij: de gulle boerin met haar breeden glimlach, het hagelwitte schort voor; de krachtige boer met zijn zonen; de stoere knechts en de frissche meiden met bloote armen en blozende gezichten. En dan het gepeuter. Wat een welvaart!

De zon gaat onder in gouden gloed en de menschen zien daarnaar; zien naar het westen

Maar — in het oosten komt aan den horizon een kleine, klejne wolk op aan den smetteloozen hemel. De wolk is heel klein en de blijde, gelukkige menschen zien het niet!

.
De zon is onder en het landvolk gaat ter ruste. Vrede daalt over het landschap. Vrede en rust. De kleine wolk komt langzaam hooger en breidt zich uit, verder en verder langs den horizon. Steeds verder overdekt zij den helderen hemel. Nog glinsteren over de boerenwoningen tallooze sterren in nachtelijke pracht, doch langzaam komt de donkere wolk naderbij.

Ontwaakt toch! Ontwaakt!

Maar neen, alles slaapt voort in zorgelooze rust.

Daar rommelt de eerste donderslag door den stillen nacht; daar flikkert de eerste bliksemstraal en verlicht hel de omgeving! Het is de donderslag, voortgebracht door honderden kanonnenmonden; het is de bliksemstraal, veroorzaakt door het knetterend vuur van tallooze geweren

Zwart is de nacht, somber-zwart, doch zwarter zijn de aanrollende menschelijke golven, dood en verderving brengend; alles vernietigend, wat zij op hun weg ontmoeten.

En als de jonge lachende morgen aanbreekt, als de zon weer haar heldere stralen over het landschap zendt, vraagt men zich af, waarom de morgen jong en blij is en waarom de zon wil schijnen, helder

en warm. Waarom verbergt zij zich niet! Waarom ziet zij neder op wat gisteren een lachende welvaart was, en nu!

Hoog en hel zijn de vlammen uitgeslagen uit de boerenwoningen en bij de rookende puinhoopen zit een oude man. Hij vraagt naar zijn zonen! De goudgolvende velden zijn vertrapt onder wreede paardenhoeven. Zij vertraptten alles, alles! Wat ligt daar? Een mensch! Een mensch, een vrouw, die nog gisteren het blijde gelaat met de levendige oogen naar het westen wendde. Verder ligt er nog een, nog een! Gewonden vullen met hun geweeklaag en gejammer de lucht. En het stomme gedierte, dat nog gespaard bleef, wendt den kop om en ziet als met vragende oogen den gruwel der verwoesting aan.

En als een toon vol sombere, bittere ironie klinkt daar het woord: Vrede!

Nu is de donkere wolk over den ganschen hemel getrokken en de menschen zien omhoog en zien niets dan zwart.

Doch in het verre Oosten licht het.

Nauwelijks verneembaar klinkt daar een zacht, melodieus gezang; nauwelijks waarneembaar teekent een flauwe lichtschijsn zich af tegen den donkeren hemel.

Doch het oor des geestes verneemt het gezang van millioenen engelen en het geestesoog ontwaart de tallooze legerscharen des vredes. In het verre Oosten klinkt het gezang: „Vrede op aarde!”

En stil, met ingehouden adem, luisteren en wachten wij . . . hooren wij het gejuig toenemen; zien wij het licht helderder worden, tot het alles overstemmen en verlichten zal! Stil wachten de duizenden tot de ure komt . . . de ure van den Vredevorst! (Overgenomen).

EEUW'GE VADER!

Eeuw'ge Vader onzer geesten,
Wij, Uw kinderen hier in 't stof,
Richten vol van heilverlangen
Onzen blik naar 't Hemelhof,
Waar wij woonden, waar wij speelden,
Baadden ons in wondre vreugd,
Daar in de aanvangschool der Goden,
In onze allerprilste jeugd.

Goden toch zijn al Uw kind'ren,
Zij het ook in wording pas,
En Uw plan was onze ontwikk'ling,
Lang zelfs vóór de wereld was.
Onze zending hier op aarde,
In het ondermaansch gewoel,
Is wel tijdelijk een verneedring,
Maar heeft een verheven doel.

Salt Lake City, Utah.

't Is om U gelijk te worden
In het ongepeild verschieft,
Onderwerping vóór verhooging:
Andre weg bestaat er niet.
Door de school der eeuwigheden
Gaan wij volgens Uw besluit,
Gij hebt Zelf die school doorloopen,
Gij oneindig ons vooruit.

Zegen, Vader, nu ons pogen,
Ons te ontwikkelen gestaag,
Langs den weg door U gegeven,
Tot de volle heildag daag'!
Dan, volmaakt in licht en waarheid,
Leven we immer en altoos
In onzegbre heerlijkheden —
Wereld-stelsels eindeloos.

FRANK I. KOOYMAN.

ONZE LITERATUUR.

Dikwijls worden wij vanwege onze leden, en somwijlen door onderzoekers, ondervraagd aangaande de prijzen van de verschillende boeken, tractaten enz. welke door de zending alhier worden uitgegeven. Om het overzicht daarvan te vergemakkelijken, en tevens om onze lezers op te wekken, eventueel hunne bestellingen te doen en zoo mogelijk mede te helpen aan de verspreiding der boeken door de zending uitgegeven, geven wij hieronder een lijst van al de boeken enz. die verkrijgbaar zijn aan het hoofdkantoor Crooswijkische singel 7b, of wel bij de zendelingen, of vertakkingleiders der onderscheiden gemeenten:

Het Boek van Mormon, (Luxe leer)	f 4.65
„ „ „ „ (Amerikaansch leer)	- 2.00
„ „ „ „ (Linnen)	- 0.90
„ „ „ „ (Papier)	- 0.30
Leer en Verbonden, (Stijf leer)	- 1.60
„ „ „ „ (Linnen).	- 0.85
Paarl van Groote Waarde. (Leer)	- 2.00
„ „ „ „ (Linnen)	- 0.50
Artikelen des Geloofs, (Leer).	- 1.50
„ „ „ „ (Linnen).	- 0.90
„ „ „ „ (Papier)	- 0.50
Sleutel voor Godgeleerdheid, (Linnen)	- 0.50
Een Stem tot Waarschuwing	- 0.15
Liederen Boek, (Leer)	- 1.70
„ „ (Linnen)	- 1.00
„ „ (Zondagschool)	- 0.10
Catechismus, (Papier).	- 0.20
Geslachtregister	- 0.40
Een Profeet der Laatste Dagen	- 0.02
Stralen van Levend Licht, (Ingebonden).	- 0.03
Roosevelt Boekjes	- 0.02
Officieele Verklaring der Kerk	- 0.02
Ervaringen van een Hollandsche Vrouw	- 0.02
Ons Tehuis, Voor Echtgenooten en Ouders.	- 0.05
Een Vriendschappelijk Onderhoud per 100	- 0.50
Onze Buurman, No. 1 tot 6, (Traktaten). „ 500	- 0.62 ⁵
Stralen van Levend Licht, No. 1 tot 12 „ 500	- 0.62 ⁵
Beproeft alle dingen „ 500	- 0.62 ⁵
Levensvragen „ 500	- 0.62 ⁵
Enkele Getuigenissen „ 500	- 0.32 ⁵
Evangelie Boekjes, Nos. 1 tot 4 „ 100	- 0.40

JAARFEEST DER ZUSTERSHULPVEREENIGING
TE AMSTERDAM.

Op 22 Maart l.l. is het jaarfeest gehouden geworden der zustershulpvereeniging te Amsterdam.

De leiding van een en ander was opgedragen aan de broeders H. Schilperoort en Joh. Bruin. Vele liederen werden gezongen alsmede vele voordrachten gegeven, en over 't geheel heerschte er in de samenkomst een gezellige en feestelijke toon.

Niet alleen waren heel wat der leden van de Amsterdamsche vertakkingen aanwezig, maar eveneens een aantal vreemdelingen.

Na afloop van een en ander werd een slotwoord gesproken door de Presidente Zr. Schilperoort, waarin dank werd gezegd aan allen die mede hadden geholpen den prettigen avond tot stand te brengen en te doen slagen, alsmede een opwekkend woord om alle zusters aan te sporen de gewone huishoudelijke vergaderingen, elke week gehouden, bij te wonen. Het doel der samenkomsten werd nogmaals uiteengezet, en met het aangename gevoel in Amsterdam een flinke bloeiende zustersvergadering te hebben, ging elkeen voldaan huiswaarts.

OVERLEDEN.

HAVINGA. Te Hollum op het eiland Ameland, is overleden Broeder Oets Havinga. Geboren te Hantum (Friesland) op 27 April 1851, was broeder Havinga te Arnhem gedoopt op 3 Juli 1895 door Ouderling George S. Spencer en denzelfden dag bevestigd door denzelfden Ouderling.

Zijn lijk werd overgebracht naar Rotterdam om aldaar begraven te worden.

INHOUD:

De Kerk van Jezus Christus. Blz. 129 Sleutelen voor de ver- borgenheden der Godheid. „ 133 Wij gelooven dat de mensch voor zijne eigene zonden ge- straft zal worden, en niet voor Adamsover- treding „ 137		Contrasten. Blz. 140 Eeuw'ge Vader . . . „ 142 Onze literatuur . . „ 143 Jaarfeest der Zusters- hulpvereeniging te Amsterdam. . . . „ 144 Overleden. „ 144
---	--	--

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7b Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnements prijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.